

# “El cinema centralista s’ha enquistat”

**F**ins a quin punt tenen importància festivals com l’Inquiet?

—El vaig conèixer i vaig presentar-hi el film pel director de la productora, Benecé, que s’havia emportat molt bona impressió de l’edició de l’any passat. Per a mi, que hi vinc per primera volta, és molt important que hi haja aquest tipus de plataformes perquè, segons el meu parer, el cinema del país viu un moment històric. En molts aspectes, el concepte de cinema més centralista, castellà i fet a Madrid —tot i que jo n’he fet pel·lícules— s’ha enquistat una mica. Per això, unes altres mirades i, en especial, la perifèria poden influir de forma considerable en el panorama espanyol. Potser m’equivoco, però penso que els punts de creació es van desplaçant o, si més no, ja no són tan centralitzats.

—Com s’hi pot contribuir?

—Aquestes plataformes amb un mínim de rigor potencien allò que pot considerar-se un cinema perifèric per qüestions de llengua o, senzillament, perquè es fa fora de la capital. Em sembla molt interessant, en el corrent actual, de fer i presentar un cinema alternatiu a tota la indústria que, fins ara, havia de passar per Madrid. Parlem d’un cinema, també, diferent: amb mirades distintes i no tan dependents dels èxits de taquilla ni dels premis Goya. És una producció més modesta, és cert, però més espontània i no tan conduïda cap a l’èxit ni la comercialitat. L’Inquiet m’interessa moltíssim, doncs.

—Per què decidiu de fer un telefilm després de dos llargs?

—Sí, després de *La vida de nadie* i *Otros días vendrán* he fet més telefilms. Però, en aquest cas, no m’agrada pas dir que ho sigui, perquè penso que no fa honor a la realitat i prefereixo dir que és un film que s’estrena a la televisió. Estic molt content dels cinc telefilms i no m’hauria pas desagradat que s’hagueren estrenat al cinema com a films. Però considero que eren productes televisius. *El pallaso i el Führer* ha estat en festivals de cinema com la Seminci de Valladolid i el penso com un tercer llarg-metratge, petit i *de cambra*, diguem-ne.



*El pallaso i el Führer*, d’Eduard Cortés (Barcelona, 1959), sobre el text de Gerard Vázquez, ha obtingut el premi del públic de la secció oficial al tercer festival de cinema en valencià Inquiet. Una hipotètica trobada entre Hitler i el clown Charlie Rivel l’any 1944 ha permès de bastir una ficció sobre un temps “molt interessant”, l’Alemanya nazi. El director diu que el film té un aire de *La sombra de un actor* per la “petita bombolla” dins d’un teatre a la Segona Guerra Mundial.

—S’estrenarà a la televisió, doncs?

—Sí, i potser després a les sales comercials. No es farà al contrari per qüestions contractuals. Però puc dir és que no és pas un encàrrec industrial fet per a televisió com els anteriors. En aquest cas, la producció ha tingut una voluntat creativa diferent. A més, a la cinematografia europea n’hi ha molts referents d’una qualitat inqüestionable. Així, el mestre, Ingmar Bergman, ha fet moltes pel·lícules per a la televisió a Suècia que s’han estrenat en pantalles a la resta d’Europa. També és el cas d’alguns títols d’èxit de Stephen Frears.

—En què es diferencien?

—Bàsicament, els telefilms es mouen en paràmetres més coneguts i fàcils per al públic i són més previsibles. *El pallaso i el Führer* no és un film difícil, però, d’entrada, no és el que es veu a la televisió. Exigeix un punt de trobada, però penso que serà zero, perquè conté emoció i situacions molt còmiques que afavoreixen que l’espectador hi entri. En general, el perfil del públic d’aquesta cinta és més cinematogràfic que no pas televisiu.

**Paula Reig**